

Sygn. akt II CSK 275/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa C. N.

przeciwko P.

Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o stwierdzenie nieważności umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda C.N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 października 2015 r. w sprawie przeciwko P. Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę i o stwierdzenie nieważności umów podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa przez sądy oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, potrzebie wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz nieważności postępowania. Wskazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Skarżący wskazał na potrzebę wykładni - tj. art. 217 k.p.c. w zw.

z art. 379 pkt 5 k.p.c. i art. 72 § 2 k.p.c. Jednakże w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że sąd nie jest obowiązany do uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych strony dla wykazania tezy, którą formułowała w sprawie od początku trwania postępowania, zwłaszcza wówczas, jeśli wnioski te powinny i mogły być zgłoszone przy zajmowaniu w sprawie tego stanowiska i jego uzasadnianiu. Ma możliwość pominięcia wniosków dowodowych strony z momentem dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 11.11.2016 r., I CSK 144/15, wyrok SA w Łodzi z dnia 2.VIII.2016 r., I ACa 139/16). Jako istotne zagadnienie prawne skarżący wskazał wątpliwość, czy w sytuacji prowadzenia postępowania i wydania wyroku tylko wobec jednego ze współuczestników koniecznych zachodzi przesłanka nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c. Jednak zagadnienie to nie ma związku z toczącym się postępowaniem, gdyż współuczestnictwo w sporze dłużnika głównego i jego poręczycieli jest wprawdzie współuczestnictwem materialnym, ale nie ma charakteru współuczestnictwa jednolitego w rozumieniu przepisu art. 73 § 2 k.p.c., ponieważ wyrok nie musi dotyczyć niepodzielnie dłużnika głównego i jego poręczycieli (wyrok SN z 23 listopada 1982 r., IV PR 329/82, LexisNexis nr 312493, OSNCP 1983, nr 7, poz. 101). Z tego względu także zarzut nieważności postępowania oparty na istnieniu współuczestnictwa koniecznego okazał się chybiony.

Skarżący nie wykazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący wskazał, iż oczywistość skargi kasacyjnej ma miejsce ze względu na utratę statusu dłużnika, co ze względu na współuczestnictwo materialne jest w sprawie bezprzedmiotowe.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

jw